

C A T A L U N Y A I L A U N I T A T D E M O C R A T I C A

El nou Govern Arias Navarro ha fet una declaració ministerial de tipus neo-liberal. Una vegada passat l'efecte sorpresa, tots els observadors es pregunten quin és el sentit i el futur d'aquestes promeses.

Que el successor de Carrero Blanco propugni eleccions lliures per anomenar Alcaldes i Presidents de Diputació, és sensacional ! I més encara, que pugui prometre una nova llei sindical amb el reconeixement de les Associacions Obreres i un nou estatut per l'establiment d'Associacions Politiques, això fa somniar !

Semblaria que ha arribat el moment en què els democrates i liberals, vençuts a la Guerra Civil, són els vencedors que imposen les institucions de la pau per obtenir el reconeixement dels principis de representativitat, d'eleccions lliures, i dels drets polítics i sindicals ! I el més sorprenent és que aquesta evolució tan radical la propugna un govern de tipus autoritari, "vertical", fidel a la línia totalitària del franquisme !

Pero aquests "miratges" han desaparegut amb els darrers aconteixements : per un costat la injusta execució de Puig i Antich per qui demanaren la gràcia des de Pau VI a Daniel Mayer i amb ells tota la consciència jurídica i moral del món civilitzat. Per un altre cantó la petició per separar de la seva diòcesi al Bisbe de Bilbao pel sol "delicte" d'haver demanat el reconeixement de la personalitat, de la cultura i la llengua del País Basc !

Som ben conscients de la necessitat de l'evolució política a Catalunya i a Espanya i a la vegada de les implicacions de la inevitable i propera crisi de successió del règim dintre de l'equilibri polític d'Europa. I molt especialment de l'interdependència i correlació entre els règims veïns. En el cas concret de França, com en el de la majoria de països mediterranis, la futura configuració política a Catalunya i a Espanya, tindrà una forta influència i una gran importància. El resso de la nostra heroica i dramàtica Guerra Civil no s'ha acabat i el silenci dels camps de batalla no ha arribat encara a les cancelleries ! I les tragèdies polítiques de Grècia, de Portugal i de Xile colpeixen les nostres consciències amb la problemàtica del futur dels pobles lliures i de l'indivisibilitat de la Llibertat !

Qualsevol observador de la realitat socio-política del nostre País davant les pseudo-promeses de liberalització de l'informació, de l'associacionisme polític i sindical, de representativitat directa a elecció popular, té el dret de preguntar-se : com un règim acostumat a imposar totalitàriament les seves opinions després de trenta vuit anys pot admetre de cop i volta el pluralisme d'opinions ? I com uns homes impregnats pels principis de l'autocràcia, fortament marcades llurs accions per llurs pràctiques, poden evolucionar tan ràpidament cap a la democràcia ?

Coneixem prou bé els grups, millor diríem els "grupusculls" que a l'interior del règim, en forma d'oposició tolerada intenten fer-lo evolucionar. I coneixem igualment els fracassos reiterats de tots els que han successivament intentat seguir aquest camí: un dia Martín Artajo, després Ruiz Jiménez, més recentment Fraga Iribarne, Silva Muñoz i Lopez Rodo...

Davant d'aquests fets s'imposa una conseqüència: diguem senzillament que aquest reconeixement, o millor dit aquesta "adopció" de l'ideologia dels vençuts per part dels actuals governants de Madrid posa un problema a l'oposició autèntica al règim. La que fins ara està